

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 332/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. G., K., prechodne bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. A. K., Advokátska kancelária, K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co/114/2009 z 23. februára 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júna 2010 doručená sťažnosť M. G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé prejednanie svojej záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co/114/2009 z 23. februára 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co/114/2009 z 23. februára 2010 (v celej sťažnosti sa nesprávne uvádza, že ide o rozsudok z 27. októbra 2008, pozn.) potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 24 C/14/2007 z 27. októbra 2008, ktorým tento rozhodol o zamietnutí návrhu na určenie nájomného vzťahu.

Sťažovateľ namieta, že *„... vec bola rozhodnutá arbitrárne a porušovateľ bez opory v zákone, v rozpore s vykonaným dokazovaním, ako aj nevykonaním časti navrhovaných dôkazov, porušil moje práva, a to podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé a verejné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom“*.

3. Sťažovateľ okrem základných skutočností z rozhodnutia Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) a krajského súdu neuviedol žiadnu ďalšiu argumentáciu, ktorou odôvodňuje porušenie svojich práv. Od ústavného súdu požaduje, aby vyslovil porušenie ním označených práv, zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu, zakázal mu pokračovať v porušovaní označených práv, priznal mu finančné zadosťučinenie a nahradil trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

4. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

5. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

6. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co/114/2009 z 23. februára 2010 potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým rozhodol o zamietnutí návrhu na určenie nájomného vzťahu a povinnosti nahradiť trovy konania.

Sťažovateľ tvrdí, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je arbitrárne a nemá žiadnu oporu v zákone, bolo vydané v rozpore s vykonaným dokazovaním a opomenuté ostali ním navrhnuté dôkazy v konaní.

Uvedené argumenty týkajúce sa nevykonania všetkých potrebných dôkazov a nesprávneho posúdenia existencie nájomného vzťahu k bytu považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnené.

7. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové zistenia ani právne názory všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

8. Ústavný súd preskúmal odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý po preskúmaní konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné.

Ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuviedol žiadnu obsiahlejšiu argumentáciu pre porušenie jeho práv, skúmal, ako sa so skutočnosťami uvedenými sťažovateľom v odvolaní proti rozsudku okresného súdu vysporiadal krajský súd.

K námietkam sťažovateľa, že bol nesprávne zistený skutkový stav a právne závery súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, krajský súd okrem iného uviedol:

„... Odvolacie námietky žalobcu sú založené predovšetkým na tom, že súd prvého stupňa riadnym spôsobom nezistil žalobcom tvrdenú skutočnosť, že byt žalobcu nezanikol, ale došlo len k stavebným úpravám, ktoré je možné spätne napraviť a tým by opäť vznikol žalobcov byt.

Toto tvrdenie žalobcu, na ktorom je založené jeho odvolanie, nebolo v konaní preukázané žiadnymi dôkaznými prostriedkami. Zo žiadnych vykonaných dôkazov nevyplýva, že pôvodné ubytovacie jednotky zanikli v dôsledku stavebných úprav. To konštatuje stavebný úrad, ako aj znalec Doc. Ing. K., CSc.

Odvolanie žalobcu je postavené na jeho tvrdení, že bol nájomcom bytu, nie ubytovacej jednotky. Žalobca však odvolaním nespochybňuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa v tom, že bytová jednotka v ktorej žalobca býval, nemala povahu a charakter bytu ale jednalo sa o obytnú miestnosť v zariadeniach určených na trvalé bývanie. Odvolací súd poukazuje na podrobné odôvodnenie v rozsudku súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o ukončenie nájmu tejto obytnej miestnosti, stotožňuje sa so záverom súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o ukončenie nájmu tejto obytnej miestnosti, stotožňuje sa so záverom súdu prvého stupňa v tom, že žalobcovi bola daná výpoveď z nájmu tejto obytnej miestnosti, ktorej neplatnosť žalobca v zákonom stanovenej lehote na súde nenapadol. Odvolací súd teda konštatuje, že nielen neexistencia predmetu nájmu bola dôvodom na zamietnutie žaloby, ale aj tá skutočnosť, že nájomný vzťah následne zničenej veci bol ukončený a žalobca sa ukončeniu tohto nájomného vzťahu žiadnym spôsobom nebránil.“

Podľa názoru ústavného súdu nemožno argumentáciu krajského súdu aj s prihliadnutím na rozsiahle dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa (tak ako to vyplýva z príslušnej časti odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 24 C/14/2007 z 27. októbra 2008) považovať za arbitrárnu ani za zjavne neodôvodnenú. Záver krajského súdu o tom, že bolo náležité odôvodnené zamietnutie návrhu na určenie nájomného vzťahu, nemožno považovať za ústavne neakceptovateľný.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho práva priznaného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru za zjavne neopodstatnenú, a preto ju odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní.

9. Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, nevyplýva žiadna možnosť porušenia jeho základného práva podľa označeného článku ústavy, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a navyše, sťažovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení

tohto základného práva. Ústavný súd preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

10. Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ďalšími procesnými nárokmi sťažovateľa v uvedenej veci (zrušenie rozhodnutia súdu, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania) sa už ústavný súd nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011